

Arrest

nr. 31 583 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2009 tot weigering van een visum type C.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat R. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 april 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C teneinde haar familie in België te bezoeken.

1.2. Op 25 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum. Deze beslissing, die verzoekster op 26 mei 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Garant is zelfstandige en dient derhalve zijn solvabiliteit te bewijzen aan de hand van zijn laatste jaarlijkse aanslagbiljet.

Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorzien verblijf.

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG.

Geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. Waar verzoekster zich wenst te beroepen op artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd vervangen bij wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, 25.756). Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet werd hiermee opgeheven. Verzoekster zich derhalve niet dienstig kan beroepen op deze bepaling.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 15 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen en artikel 5 van de verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, gesteld dat de garant van verzoekster zelfstandig is en derhalve zijn solvabiliteit dient te bewijzen aan de hand van zijn laatste jaarlijkse aanslagbiljet, dat er geen bewijs van voldoende financiële dekking voorligt voor het voorziene verblijf en dat verzoekster geen bewijs levert van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu zij deze weergeeft en bekritiseert in het verzoekschrift.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Uit de verdere toelichting die verzoekster verstrekt blijkt dat zij ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt het volgende:

“Dat verzoekster nochtans herhaalt dat haar schoonzoon al sinds de maand december 2007 een BVBA heeft opgericht, met name de BVBA (E.) (...).

Dat deze zaak goed draait en dat hiervan de nodige bewijzen werden voorgelegd aan de verwerende partij.

Dat het bedrag dat maandelijks aan de garant wordt uitgekeerd 1.500,00 € bedraagt tot 02/2009 en vanaf deze datum maandelijks 2.500,00 €, daar waar het richtbedrag voor een garant in de praktijk rond de 1000,00 € per maand schommelt. Dat nergens uit de beslissing blijkt waarom, ondanks de aan verwerende partij voorgelegde documenten, de heer (Y. Y.) onvoldoende solvabel zou zijn.

Dat er met nadruk moet worden op gewezen dat de loonfiches van 03/2009, 04/2009 en 05/2009 duidelijk vermelden dat de heer (Y. Y.) maandelijks een netto bezoldiging van +/- 2.500,00 € ontvangt.

Dat de meegedeelde fiche 281.20 betreffende de inkomsten 2008 inkomsten vermeldt ten belope van 12.124,91 € doch dat deze fiche slechts betrekking heeft op een periode van 6 maanden, te weten vanaf 01.06.2008.

Dat de heer (Y. Y.) bovendien zijn aanslagbiljet Personenbelasting 2008 inkomsten 2007 bijbracht waaruit blijkt dat het netto belastbaar bedrag 43 282,58 € bedraagt, met een te betalen belasting van 17.313,59 €

Dat op basis van deze gegevens alleen kan en moet vastgesteld worden dat er voldoende solvabiliteit bestaat in hoofde van de garant.

In de bestreden beslissing wordt over deze gegevens met geen woord gerept, laat staan dat ze met cijfermatige elementen zou weerlegd worden.

(...)

Dat de motiveringsverplichting bij gevolg is geschonden, en het eerste middel gegrond is."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het staat niet ter discussie dat verzoekster bij haar aanvraag melding maakte van het feit dat haar schoonzoon, een Belgische zelfstandige elektricien, garant stond voor haar verblijf en zij een verbintenis tot tenlasteneming voorlegde. In voorliggend geval is dus niet betwist dat verzoekster, die verklaarde gepensioneerd te zijn zonder wedde, geen bewijs van eigen voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen heeft geleverd.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd dat verzoekster, ter staving van de financiële situatie van haar garant, drie betalingsbewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de BVBA van de garant hem voor de maanden januari 2009, februari 2009 en maart 2009 telkens een 2.470 euro uitbetaald heeft. De bewering van verzoekster dat tevens de nodige bewijzen werden voorgelegd dat het bedrag dat maandelijks aan de garant wordt uitgekeerd 1500 euro bedroeg tot februari 2009, daarna 2500 euro en dat hij de inkomstenfiche van 2008 en zijn aanslagbiljet "Personenbelasting 2008 - inkomsten 2007" heeft bijgebracht vindt daarentegen geen steun in het administratief dossier en verzoekster legt geen bewijzen voor teneinde haar stelling als zouden deze stukken toch zijn overgemaakt te onderbouwen.

Er dient, met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde documenten (betalingsbewijzen van de maanden maart, april en mei 2009, een fiche nr. 281.20 met betrekking tot het jaar 2008 en een berekening van de te verwachten belastingaanslag), benadrukt te worden dat de Raad, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, slechts rekening kan houden met de stukken die aan het bestuur werden voorgelegd. De Raad kan bijgevolg geen rekening houden met stukken waarvan niet blijkt dat deze ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Gelet op het feit dat de garant van verzoekster een inkomen ontvangt dat voortvloeit uit de activiteiten van een door hem opgerichte BVBA en slechts stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de garant zichzelf gedurende drie maanden een bezoldiging van 2470 euro heeft toebedeeld, is het niet kennelijk

onredelijk om te stellen dat de solvabiliteit van de garant onvoldoende werd aangetoond, bijgevolg de voorgelegde tenlasteneming niet te aanvaarden en gelet op het ontbreken van een bewijs van een voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf het gevraagde visum te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij stelt dat de persoon die zich voor haar garant wenst te stellen een netto maandelijks inkomen heeft van 2164 euro en dat het zakencijfer van zijn BVBA in stijgende lijn gaat en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid *“blijkbaar over het hoofd heeft gezien dat de fiche 282 slechts betrekking had op een periode van 6 maanden.”*

Opnieuw dient te worden geduïd dat verzoekster niet aantoont dat zij de door haar vermelde stukken effectief aan het bestuur heeft overgemaakt en uit het gegeven dat zij zelf naliet om bepaalde inlichtingen aan het bestuur te verstrekken kan niet afgeleid worden dat het bestuur op een onzorgvuldige wijze tot een beslissing kwam.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt geenszins.

2.3. Verzoekster acht tot slot artikel 3bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Zij stelt dat zij, om het bewijs te leveren van voldoende middelen van bestaan, een attest van tenlasteneming heeft voorgelegd, waarbij haar schoonzoon zich garant stelde. Zij benadrukt dat haar garant een Belgisch onderdaan is die over voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen beschikt.

De voorlegging van een verbintenis tot tenlasteneming levert op zich evenwel niet het bewijs dat de garant over voldoende middelen beschikt. Het komt het bestuur nog steeds toe om de solvabiliteit van de garant te onderzoeken en bij gebrek aan bewijs dat de garant effectief solvabel is te weigeren de tenlasteneming te aanvaarden. Daar slechts documenten aan het bestuur werden voorgelegd waaruit blijkt dat de garant zichzelf gedurende drie maanden een bezoldiging heeft toegekend, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar stelling dat bewezen werd dat haar garant over een voldoende inkomen beschikt.

Verzoekster toont geen schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet aan.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK